

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 251.213 van 7 juli 2021
in de zaak A. 232.622/XII-9024**

In zake: de BV UROTEX MEDICAL - UROSCIENCES
woonplaats kiezend te 9160 Lokeren
Hoogstraat 107

tegen:

het UNIVERSITAIR ZIEKENHUIS GENT (UZ Gent)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Frederik Vandendriessche, Matthias De Groot en
Louis François
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 januari 2021, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het UZ Gent van 17 december 2020 waarbij de overheidsopdracht “‘leveren, plaatsen en in dienst stellen van twee uroflowtoiletten’ onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking OPZVB/AVE/CDS/D34200197” wordt gegund aan Van Dijnen Medical en niet aan de bv Urotex Medical - Urosciences.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit

van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 juni 2021 om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Adjunct-auditeur Frederick Ongena, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 14 januari 2020, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het UZ Gent schrijft een overheidsopdracht uit voor het leveren, plaatsen en in dienst stellen van twee uroflowtoiletten. De opdracht wordt geplaatst met een onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking.

3.2. Er worden twee offertes ingediend, namelijk door de bv Vandijnen Health Service (onder de commerciële naam Van Dijnen Medical) en door de bv Urotex Medical - Urosciences.

3.3. Op 6 november 2020 wordt een gunningsverslag opgesteld. Er wordt voorgesteld de opdracht te gunnen aan Van Dijnen Medical.

3.4. Op 17 december 2020 beslist de verwerende partij om de opdracht te gunnen aan Van Dijnen Medical.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op waarin zij erop wijst dat in het verzoekschrift geen middel in de zin van artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, wordt aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Het verzoekschrift bevat volgens de verwerende partij “louter [...] een aantal geïsoleerde bezwaren tegen de bestreden beslissing die echter geen duidelijk en consistent geheel vormen”.

Beoordeling

5. Het verzoekschrift in deze zaak blijkt te bestaan uit een brief waarin onder een hoofding “motivering van dit verzoekschrift” een doorlopende uiteenzetting over drie bladzijden volgt waarin de verzoekende partij een gedetailleerde feitelijk-technische kritiek voert op de beoordeling van haar offerte en deze van de andere inschrijver op de opdracht.

6. In deze uiteenzetting kan, zoals de verwerende partij ook doet gelden, geen middel worden ontwaard tot nietigverklaring van de bestreden beslissing of dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen rechtvaardigen. De verzoekende partij haalt immers geen enkele rechtsregel aan die zij geschonden acht, noch zet zij de wijze uiteen waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Het verzoekschrift betreft louter het naar voren schuiven door de verzoekende partij van een andere inschatting over de merites van de offertes,

waarbij, vanzelfsprekend, de verzoekende partij haar eigen offerte beter acht dan deze van de gekozen inschrijver. Het louter onder de aandacht van de Raad brengen van een meningsverschil tussen een niet-gekozen inschrijver en de aanbestedende overheid vormt evenwel geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring of dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen rechtvaardigen. Het middel verlangt geen rechtmatigheidstoets van de Raad van State, maar wel een feitelijke herbeoordeling van de offertes, wat niet tot zijn rechtsmacht behoort. Dat de verwerende partij zich hier in de nota met opmerkingen de moeite heeft getroost om de feitelijk-technische kritieken van de verzoekende partij punt per punt te weerleggen, leidt niet tot een ander besluit.

Een verzoekschrift tot nietigverklaring, dan wel tot schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing, dient, om ontvankelijk te zijn, een middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevatten. Dat is hier niet het geval.

De exceptie van de verwerende partij dient te worden bijgevalen.

7. Het beroep tot nietigverklaring dient als niet ontvankelijk te worden verworpen.

V. Vordering in kort geding

8. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op waarin zij doet gelden dat een “gewone” vordering tot schorsing, zoals de voorliggende, niet ontvankelijk kan worden ingesteld tegen een beslissing tot gunning van een overheidsopdracht. De wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’ (hierna: rechtsbeschermingswet) verplicht immers het gebruik van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Beoordeling

9. De exceptie dient te worden bijgevalen. De rechtsbeschermingswet is te dezen van toepassing. Overeenkomstig artikel 15 van die wet moet een vordering tot schorsing worden ingediend “uitsluitend volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

De verzoekende partij blijkt zulks niet te hebben gedaan. Niet in het opschrift van het verzoekschrift, noch in de tekst ervan wordt verwezen naar de uiterst dringende noodzakelijkheid. Het verzoekschrift bevat evenmin enige verwijzing naar het van toepassing zijn van de rechtsbeschermingswet, laat staan naar artikel 15 van die wet.

De vordering in kort geding, door de verzoekende partij ingesteld volgens een gewone procedure tot schorsing, dient aldus te worden verworpen als niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven juli tweeduizend eenentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,
bijgestaan door
Greta Scheveneels,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Dierk Verbiest